

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 48

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 18.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
2 Decemv. 1939

SĂ-I DĂM LUI HRISTOS CEEA CE AVEM MAI BUN

Din cuvântarea fr. I. Cocuț la Congresul Alianței Baptiste Mondiale din Atlanta, în programul tineretului

Subiectul meu a fost luat din experiența glorioasă a baptiștilor din România. Am văzut acolo pe frații mei dând lui Hristos ceea ce au mai bun prin multe greutăți. Ei au ales calea îngustă și merg pe ea, cântând, chiar dacă ea îi duce prin valea umbrelor morții. Ah, în ce chip minunat îi dau lui Hristos baptiștii din România ceea ce au mai bun!

Dumnezeu e vrednic

Dar dați-mi voie să vă spun că Dumnezeu merită să-I dăm ceea ce avem mai bun. Vă amintiți de porunca pe care a dat-o Moise copiilor lui Israel ca ei să dea lui Dumnezeu ceea ce au mai bun din bogăția lor; floarea făinei, cei mai buni viței și miei, etc. Dece? Pentru că

Dumnezeu îi scăpase cu mână tare și cu braț întins din robia egipteană și i-a condus într'un nou legământ cu El. A fost o rușine să jertfească lui Dumnezeu altceva decât ceea ce aveau mai bun. Noi, tinerii baptiști, privind la crucea de pe Calvar, avem un motiv nou și suprem să-I dăm lui Dumnezeu ceea ce avem mai bun. Căci acolo, pe Golgota, El a dat ceea ce a avut mai bun, pe singurul Său Fiu, la rușine, la suferință și la moarte fioroasă pentru mine și pentru tine. Nu e El vrednic să-I dăm și noi ce avem mai bun?

Există mai mulți tineri azi care cred că e mai bine să vie la

Hristos când vor fi bătrâni. Ei vreau să-i dea păcatului și diavolului floarea și energia tinereții lor, puterea și talentele bărbăției lor și să-i lase lui Hristos ceea ce au mai rău, — niște oase bătrâne, o minte obosită, o inimă împietrită,

putem prețui marile opere de artă și literatură. Trebuie să ne dezvoltăm voința noastră, eroismul din noi, spiritul de aventură și de jertfă. Trebuie să dăm voie Duhului sfânt să curățească bine conștiința noastră și s'o facă simți-

toare în fața oricărui rău. Da, trebuie să dezvoltăm o personalitate bine echilibrată un caracter integru; și apoi îl prezentăm lui Hristos ca o jertfă vie și bine plăcută.

Trebuie să-ți dai viața cuiva

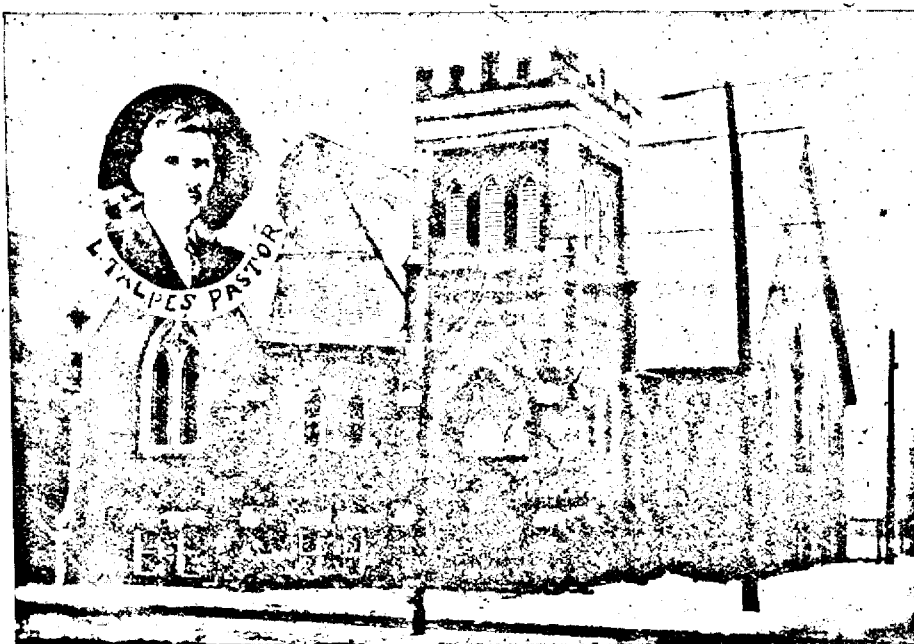
Mai există un alt motiv pentru care trebuie să-I dăm lui Hristos ceea ce avem mai bun. Vedeți, noi trebuie să jertfim viețile noastre pentru ceva, — nu le putem ținea pentru totdeauna. Și lucrurile pentru care

își jertfesc mulți tineri viața lor, sunt deșarte, înșelătoare și trecătoare.

Ei jertfesc ceea ce au mai bun pentru bani, — și ca urmare ajung ființele cele mai sărace de pe pământ, sărace în lucrurile spirituale. Ei au pierdut pacea minții, liniștea conștiinței și capacitatea de a iubi, a ajuta și a binecuvânta pe alții. Goana după ban duce poate la cea mai mare robie sufletească.

Există alți tineri care își aleg ca scop suprem în viață plăcerile lumesti. Ei alcargă zi și noapte într'o luptă zadarnică după ceea

(Continuare în pag. 2-a)

Fr. L. Talpeș, președintele Asociației Baptiste Române Americane, și predicatorul primei biserici baptiste din Detroit.

un corp bolnav și fără niciun folos. Dacă privești la Calvar, nu e rușine să faci acest lucru? Hristos a lăsat slava cerului și a dat ce a avut mai bun, — mintea Sa, inima Sa, viața Sa, — El le-a dat pentru noi. Și noi, — putem noi să-I dăm ce avem mai rău?

Nu! — Noi trebuie să-I dăm ce avem mai bun, — slava, tăria și flacăra vieții noastre tinere. Dar El merită și mai mult. El merită e viața tânără bine dezvoltată. Trebuie să dezvoltăm mințile noastre până la cel mai înalt punct prin studiul științei, al filosofiei și al teologiei. Trebuie să ne educăm sentimentele noastre ca să

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor IOAN R. SOCACIU

Girant responsabil NICOLAE ONCU

Anul VII. No. 48 Sâmbătă 2 Decembrie 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinătate 250 lei

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 18.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Aducem la cunoștința frăției, că fr. Ioan R. Socaciu a fost ales ca redactor moral al FARULUI CREȘTIN, în locul fr. I. Cocuț, care e în America. Iar girant responsabil a fost ales fr. Nicolae Oncu. Domnul să le dea putere să ducă mai departe lucrarea marelă a foilor noastre.

Au început nouile abonări pe anul 1940. Noi zicem: Cu Dumnezeu înainte! Dorința noastră e, ca în anul ce vine să se ridice numărul abonamentelor dela 4000, câte sunt în anul acesta, la cel puțin 5000. Cu toate că toate s'au scumpit, la fel și hârtia, pe care se tipărește Farul, totuși abonamentul rămâne tot 100 lei pe an, pentru că să-l poată abona cât mai mulți.

Toate abonamentele, cu plata înainte, se trimet la fr. ONCU NICOLAE, Arad, str. Blanduziei 4.

Păzește-te de mincinosul care amestecă și puțin adevăr în minciuna lui.

AL. VLĂHUȚA

**Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la**

Francisc

K e s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16.

Să-i dăm lui Hristos ceea ce avem mai bun

(Urmare din pag. 1-a)

ce ei numesc „petreceri”. Dar în schimb nu găsește decât întristare și desamăgire.

Mai sunt alți tineri apoi care luptă să ajungă la locuri înalte și onorate în viața politică și economică, în știință și filosofie, în artă și literatură, în reforma socială și morală a lumii. Marea majoritate dau faliment în încercarea lor de a ajunge „mari”, „genii” și „eroi”. Ca urmare, ei devin pesimiști, cinici, descurajați și plini de îndoieli în inimile lor. Viața nu mai are nimic interesant pentru ei. Nu mai găsește nicio bucurie în lucrurile frumoase de pe pământ. Și chiar cei puțini, care ajung la un succes și renume mare, sunt siliți să spună cu Eclesiastul: „Totul e deșertăciune și vânăre de vânt!”.

Toate aceste idealuri nu merită să jertfim pentru ele ceea ce avem mai bun.

Frați tineri, nu simțiți în inimile voastre o dorință să trăiți pentru ceva mare? Nu vreți să găsiți un ideal mai înalt pentru care să se merite să trăiți și să muriți? Viața e pustie, — ea n'are niciun rost și nicio bucurie în ea — când n'ai un ideal mare pentru care să trăiești. În una din universitățile europene, un student foarte strălucit s'a împuscat. Tatăl său a găsit în buzunarul lui un bilet pe care era scris: „N'am găsit în viață niciun lucru pentru care se merită să trăiesc și așa viața mi-a devenit insuportabilă”. Câți tineri de azi au același simț!

Vreau, însă, să vă spun că Hristos ne prezintă un ideal mare, un ideal care apăsă la ceea ce e mai bun în noi, provocând și chemând la lucru cele mai înalte talente ale noastre. În slujba Lui găsim că, viața are un înțeles mare, că ea are o țintă glorioasă; că, nu trăim în zadar, ci cu un scop mare.

Trăim într-o lume tulburată și buimăcită. Norii războiului și ai nedreptății devin tot mai negri și mai aproape. Diplomații cu toată înțelepciunea lor și bărbații de stat cu toată dibăcia lor nu pot salva lumea de războiu, de haos și de prăpăd. Dece? Pentru că răul nu se găsește în sistemele politice, nici în programele economice. Boala omenirii e mai adâncă, — ea se găsește în inima omenească. Și atâta vreme cât păcatul e stăpânul acestei inimi, nu există ni-

cio speranță pentru această lume. Oamenii nu pot trăi în pace unii cu alții atâta vreme cât nu sunt în pace cu Dumnezeu. Singurul leac pentru această lume e schimbarea minții omenești. Și gloria Evangheliei stă în acest fapt că numai Hristos poate schimba inima omului. Numai când oamenii și femeile vor ajunge sub puterea Duhului sfânt, numai când Impărăția lui Dumnezeu se va pogori în inimile lor, numai atunci vom avea pace și libertate, dreptate, dreptate socială și prosperitate. Căci numai iubirea lui Dumnezeu în inimile oamenilor îi poate face să se iubească, să se respecte și să se ajute unii pe alții.

Hristos vă cheamă, tineri și fecioare, la această misiune supremă și înaltă: să aduceți Impărăția lui Dumnezeu în inimile oamenilor. Acesta este cel mai minunat ideal; aceasta e cea mai glorioasă aventură; aceasta e o misiune care face viața vrednică de trăit, singurul lucru care merită tot ce avem noi mai bun. Suntem chemați să zidim o nouă lume a păcii, a dreptății, a iubirii. O putem construi aducând pe oameni și femei sub stăpânirea lui Hristos.

Ah, ce putere, ce privilej se găsește în mâinile voastre, tinerilor! Voi puteți schimba lumea într-o generație dând lui Hristos ceea ce aveți mai bun, în slujba Impărăției Sale.

El ne va da ce are mai bun

Trebuie să-i dăm lui Hristos ce avem mai bun nu numai pentru că îl merită, nu numai pentru că El ne prezintă cel mai mare ideal, ci pentru că, în schimb, El ne va da ce are mai bun. El ne va da iubirea Sa, harul Său, pacea Sa, bucuria Sa. El ne va da ceva mai mult. El ni se va da pe Sine însuși și astfel vom avea tovarășia, prezența și puterea Sa cu noi. Ce schimb mare! El ne dă ce are mai bun, când îi dăm noi ce avem mai bun!

Sunt sigur, frați tineri, că voi simțiți nevoia de a avea prezența lui Hristos în viețile voastre. Simțiți ceea ce a simțit Augustin când a strigat: „Ne-ai făcut, Doamne, pentru Tine și sufletele noastre nu găsește odihnă până nu se odihnesc în Tine”. Sufletul nostru

(Continuare în pag. 8-a)

Dumnezeu iubește

și are nevoie de copiii mici

de Mrs. Roy F. Starmer

„Și Isus le-a zis: Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei”. Matei 19:14;

„Tot așa nu este voia Tatălui vostru, celui din Ceruri să piară unul măcar din acești micuți” Matei 18:14;

„Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentruca oricine crede în El, să nu piară ci să aibă viață veșnică”. Ioan 3:16.

Dumnezeu a iubit așa de mult lumea — **copiii**, ca și pe **cei mari**! Cât de des uităm noi ca creștini această mare iubire a lui Hristos. Cât de des neglijăm noi să spunem copilașilor despre iubirea Lui pentru ei. Astăzi există o nevoie mare de conducători creștini și de un popor creștin care să vină în ajutorul copiilor mici.

Când mă uit la copiii din România, inima mea tresaltă de mândrie. Copii frumoși și inteligenți, plini de viață și de iubire, cu posibilitatea de a deveni conducători mari în lumea aceasta. Acești copii au mari posibilități în lăuntrul lor; rămâne ca aceste posibilități să fie conduse bine. Apoi, când mă uit la ei, inima mea dorește cu atâta durere să-i aduc la Hristos. El îi așteaptă. El ne-a spus, că voia Tatălui este ca niciunul dintre ei să nu piară. Și totuși cum pot să cunoască această iubire mare, care îi așteaptă, dacă noi neglijăm să le spunem despre ea?

Cum putem noi să ajutăm pe acești copii, să vină la Isus?

In primul rând: Să începem de vreme să învățăm copiii despre Isus.

1. Acasă.

Unul dintre primele lucruri pe care putem să învățăm un copil mic este că „Dumnezeu este iubire”. Cât de ușor este pentru un copil să creadă aceasta! Un copil are **iubire**. Fiecare copil are nevoie de iubire. Această dorință ni se dă de la Dumnezeu. **Noi** suntem unelte ale lui Dumnezeu ca să dăm această iubire copiilor. În căminele noastre cât de ușor este să arătăm unui copil cum să se roage, să simtă reverență față de Dumnezeu și de biserica Lui.

2. La biserică.

In școlile noastre Duminecale

cel mai important învățător este învățătorul copiilor mici. Viața copilului mic este tot așa de ușor de modelat ca și lutul cald și moale al sculptorului. Și, odată modelată, viața copilului mic este tot atât de greu de schimbat ca și vasul de lut după ce s'a ars în cuptor. În Proverbele cetim că, dacă învățăm pe copil calea pe care trebuie să o urmeze, când va îmbătrâni nu se va abate dela ea.

In al doilea rând: Să învățăm pe copil prin exemplul personal al vieților noastre, iubirea lui Dumnezeu.

1. Acasă.

Cât de ușor este să ne uităm că un copil mic urmează exemplul dat de mamă și tată, de frați și de surori mai mari. Un tată într-o zi mergea prin zăpadă adâncă. Auzind un sgomot, s'a uitat înapoi și a văzut pe fiul său mic venind după el, făcând pași mari ca să pășască în urmele tatălui său. Tatăl și-a dat seama atunci că fiul său nu numai într-o plimbare prin zăpadă îl va urma, ci și în viață.

Intr-o altă familie sora cea mai mare era credincioasă, dar ea nu s'a purtat frumos față de fratele ei mic; ea a fost egoistă și necuviincioasă. Intr-o zi păstorul bisericii vorbea cu băiatul despre sufletul lui și i-a spus: „Sora ta este credincioasă, sigur că și tu vrei să fii credincios”. Dar băiatul a răspuns: „Nu, dacă sora mea este un exemplu de un creștin, atunci eu nu vreau să fiu credincios”. Vietile noastre zilnice ar trebui să arate copilașilor mici pe Hristos.

2. La biserică.

Păstorul bisericii are o răspundere mare în a da copiilor exemplul unui adevărat urmaș al lui Dumnezeu. Un păstor umplut de Duhul sfânt, un păstor care iubește pe oameni așa cum Isus i-a iubit. Intr-un sat, păstorul a spus unui grup de copii despre Isus și iubirea Sa cea mare față de ei. Copiii din satul acesta au iubit pe acest om al lui Dumnezeu foarte mult. Un băiețuș, vorbind într-o zi cu prietenul său, a văzut pe acest păstor trecând pe stradă. Foarte emotionat, el arătând pe păstor, a zis: „Uită-te, acolo este Isus!” Cât de minunat ar fi dacă vietile noastre ar fi așa de

asemănătoare cu Isus încât acei cu care trăim ar putea să-L vadă pe Isus în noi.

Oare membrii din biserică uniți cu față lungă, tristă, zicând: „Nu fă aceasta și nu fă aceea”? Oare copilul are teamă să se apropie de El? Membrii din biserică, oare arată iubirea lui Hristos, bucuria și fericirea de a fi un creștin? Viața lor este un exemplu personal al bucuriei în Hristos?

In al treilea rând: Să aducem copiii la Hristos.

1. Acasă.

Este un privilegiu și o datorie personală a fiecărei mame și părinte creștin, să conducă pe fiii și fiicele lor să-L primească pe Hristos ca Mântuitorul lor. De multe ori părinții zic: „Eu nu pot să vorbesc cu copilul meu despre sufletul său”. O, mamă și tată, Dumnezeu v'a dat acești copii, și mare este răspunderea voastră ca să-i aduceți la Hristos. Nu lăsați ca altcineva să aibă oportunitatea acestei mare și bucuria această glorioasă, nu neglijati această datorie, până când influențe rele vor stăpâni viața copilului. Satana începe devreme să încerce să ruineze viața unui copil. Prin urmare, este datoria noastră să începem de vreme, să conducem copilul la Hristos.

Isus spune: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți”. El nu spune: „Lăsați copiii să vină la Mine când vor fi de 12 ani; sau când vor termina cu studiile lor”.

Isus a murit, ca „**oricine** crede în El, să aibă viață veșnică”. Aceasta este un lucru individual, și fiind o problemă individuală, noi nu putem ști când vorbește Duhul sfânt inimii copilului și-l îndeamnă să primească pe Hristos. Prin urmare, este datoria noastră să creem o atmosferă care va fi totdeauna prielnică pentru un copil, ca să-și de seama de linsa lui Hristos, în viața lui și să-L primească de Mântuitor.

2. La biserică.

Biserica trebuie să fie o organizație pentru câștigarea sufletelor. Dar cât de des ne ducem noi la biserică să auzim predica și uităm că sunt suflete pierdute în adunare. Este privilegiul și datoria **fiecărui** creștin să fie un câștigător

(Continuare în pag. 8-a)

ADEVĂRATA CREDINCIOȘIE

de P. Popovici

„Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții” Apoc. 2:10.

Intr-o zi, pe un pat cam neplăcut, în mijlocul unor oameni gălăgioși, doi oameni întorși la Dumnezeu, cu toate că nu aveau Biblia la ei fiindcă le-au confiscat-o, totuși ei vorbeau din ea. Unul din textele știute pe din afară, și care se potrivea de minune la starea lor, fu acesta: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții”. Da, textul acesta se potrivește oriunde. Fie că ai fi la nuntă în bucurie, ori bolnav pe pat în suferință, ori în greutăți pentru Dumnezeu, textul acesta te îndeamnă la adevărata credincioșie. Azi, când e atâta lipsă de credincioșie adevărată între soț și soție, între slugă și stăpân și între om și Dumnezeu, textul acesta are o valoare mare din cauza conținutului său. Luând cuvintele textului, găsim că adevărata credincioșie are:

Tempul ei. Când să fii credincios? a fost întrebarea pe care și-au pus-o atâția oameni. Unii au încercat să răspundă la această întrebare spunând, că timpul credincioșiei ar fi mileniul (mii de ani); timp care e după ce omul a trecut din lumea aceasta. Alții spun, că în lumea aceasta e prea mult păcat și deci, în timpul vieții de aici, nu ar putea fi nimeni adevărat credincios, decât doar când ești în purgator unde se face curățirea sufletului, după spusele lor, abia atunci poți deveni credincios. Toate acestea sunt păreri omenesti. Băgați de seamă, că, Biblia nu spune: Nu e nimic dacă nu puteți fi credincioși în timpul vieții de pe pământ, căci veți putea ajunge să fiți credincioși după moarte. Așa ceva nu se găsește scris în Biblie. Ba din contră, textul arată clar timpul credincioșiei spunând: „Fii credincios până la moarte”, adică în timpul vieții acesteia. În anii pe care îi trăim aici ne este dat să putem fi credincioși.

Apoi adevărata credincioșie își are **durata ei**. Dacă un om trăiește optzeci de ani, cât timp trebuie el să fie credincios față de Dumnezeu? E necesar numai decât să fie credincios toată viața sau e de ajuns numai zece ori douăzeci de ani de credincioșie? Și în această privință, textul nostru ne lămurește, spunând cuvintele:

„până la moarte”. Adică, din clipa când un om încercat de păcate, s'a întors la Domnul Isus și prin credința în El, a fost mântuit, din acea clipă el trebuie să fie credincios până la moarte, față de Cel ce l-a mântuit. Pauze sau locuri de odihnă nu e îngăduit să se găsească în credincioșie. Am auzit despre cineva, că, a scris unui predicator să-i dea voie numai cinci minute să agate credincioșia în cui fiindcă avea ceva de făcut și așa nu putea. Era un om care a voit să facă o mică pauză. Israel chiar a avut o credincioșie cu pauze, din care cauză a fost de atâtea ori aspru pedepsit. Credincioșia e o stare continuă, cu toată că, celor din Smirna le-a fost rânduit să aibe „un necaz de zece zile” totuși ei trebuie să fie credincioși până la capăt.

Și în sfârșit, adevărata credincioșie își are **răsplata ei**. Ea nu va fi uitată. Mulți necredincioși sunt obișnuiți să spună că aici e totul și raiul, și iadul, iar dincolo nu va mai fi nimic. Textul acesta însă arată că, după ce credincioșia a fost isprăvită prin moarte, abia atunci începe adevărata răsplată. Apostolul Pavel cunoștea bine acest lucru. De aceea el spune înainte de a muri: „am păzit credința... iar de acum mă așteaptă cununa...” De Domnul Isus întârește lucrul acesta. Băgați de seamă, că nu e vorba de o cunună pe mormânt ci de o cunună a „vieții”. Altceva ce adaugă la valoarea acestei răsplătiri e faptul

că această cunună a vieții va fi dăruită chiar de Isus. O altă traducere spune: „și Eu îți voi da”. Închipuiți-vă pe un mântuit, care nu era băgat în seamă aici, ba era batjocurit de toți, cum în ziua aceea, ca o dreaptă răsplătire pentru adevărata lui credincioșie, Isus, cu mâna Sa va așeza pe capul lui o cunună. S'ar putea ceva mai măreț?

Și acum, iubitul meu cetitor, lasă-mă să te întreb, ai o adevărată credincioșie? Nu cumva ai amânat aceasta pentru viața de după moarte? Nu cumva, dacă ești credincios, ai mai făcut pauze? Mi se pare că ești gata să spui că nu. Dar gândește-te bine cum, mai ieri, alălteieri erai prea îngrijorat. Gândește-te la vorba și la fapta rea pe care le-ai făcut nu demult. Ce sunt acestea, nu sunt pauze în credincioșie? Ai grijă, că Isus cere o credincioșie adevărată care e continuă și întreagă pentru El. Vrei să-ți fie capul încununat o veșnicie întreagă? Să căutăm să-L ascultăm fiind credincioși și El va fi drept să ne răsplătească.

Ajută-ne, Doamne Isuse, să avem aici o adevărată credincioșie față de Tine fiindcă numai Tu ne-ai putut mântui!

De-ți va spune cineva că cutare sau cutare te-a vorbit de rău, nu te desvinovăți prea mult, ci răspunde-i: „Dacă mi-ar fi cunoscut și celelalte cusururi, ar fi vorbit și mai multe”.

EPICTET

CALENDARUL POPORULUI CREȘTIN PE ANUL 1940

este gata și se poate comanda la adresa:
Petru Truța, București 2, str. Berzei Nr. 29.

Comenzile făcute se trimit **contra ramburs** Costul calendarului este de **10 lei bucata**, cu următorul **rabat** pentru revânzători:

Dela 10 buc. până la 50 buc. 20%

Dela 50 buc. până la 100 buc. 25%

Dela 100 buc. în sus 30%

Calendarul are peste **100 pagini** și cuprinde un bogat material de zidire sufletească și de cunoștințe folositoare. Ar fi o **pagubă** pentru orice familie creștină dacă nu și-ar cumpăra acest calendar ieftin și atât de folositor.

Ținem să atragem atențiunea fraților că nu am tipărit un număr mare de bucăți și de aceea cei ce se vor grăbi a comanda vor câștiga, cei ce vor întârzia cu comanda se poate întâmpla să nu-i mai putem servi. Deci grăbiți-vă și comandați „Calendarul Poporului Creștin” pe anul 1940.

PAHARNICUL LUI FARAON

de Alexa Popovici

Genesa 40:14 și 23

Căile Domnului trec totdeauna printre binecuvântări. Noi însă de multe ori suntem ca trecătorul printre livezi și grădini, care nu vede nicio floare, pentru că e negură și ceață groasă. În viața credinciosului se pot adevăra cuvintele „toate lucrează spre bine”. Cât de minunat a lucrat Dumnezeu cu Iosif! Experiența i-a fost amară la început, dar dulce la sfârșit. E atât de duioasă rugămintea sa către paharnic, din versetul 14 și 15: „adu-ți aminte... scoate-mă...”. Sigur, aici vorbea o inimă frântă, zdrobită și apăsată de dușman. Și pentru a avea mai multă influență, continuă „și n'am făcut nimic rău ca să fiu aruncat în temniță”. Era glasul unui drept, a unui nevinovat, dar care suferea. Cine putea refuza o astfel de rugămintă? Cine putea șovăi să-i facă un bine când putea?

Și totuși, în același capitol se spune: „Mai marele paharnicilor nu s'a mai gândit la Iosif. L-a uitat”. Bietul Iosif, aștepta în fiecare zi ca prin intervenția acestuia, să fie scos și eliberat. Dar ce înșelăciune! Paharnicul l-a uitat. Putea să facă un bine, dar păcatul uitării îl robise.

Cine citește aceasta și nu-l condamnă pe acest om? Cine nu-i aruncă dispreț și cuvinte de ocară? Și cu toate acestea, fiecare din noi suntem robii păcatului uitării. Sunt atâtea lucruri pe care le uităm și de care depinde mult. Da, sunt multe, dar să ne oprim la câteva. De pildă,

Uităm să fim recunoscători.

Acum e toamnă, s'a strâns recolta unui an destul de darnic, s'au umplut hambare cu grâu, s'au adunat atâtea poame, s'a luat atâtea recolte, și cât de puțini sunt acei care să mulțumească pentru acestea! Funcționarul își primește leafa, și mândru, le face pe toate, numai să mulțumească nu. Și dacă am merge mai departe, am putea spune același lucru despre toți. Ce trist! La o serbare de mulțumire, se spune că un predicator, în rugăciunea lui a mulțumit pentru sănătate, părinți, familie și rude, pentru biserică și membrii ei, pentru libertatea de a crede în Isus, pentru cei l-au adus la Dumnezeu, pentru roada îmbelșugată a câmpului,

pentru pâinea cea de toate zilele, pentru bucurii și necazuri, pentru prietenii și dușmani, pentru razele de soare, stropii de ploaie și de rouă, pentru pomi, iarbă și flori, și în fine pentru jertfa salvatoare a lui Isus și mila și dragostea Tatălui. Dar ce rari sunt astfel de oameni! Și ce multă nevoie e să fim recunoscători!

E destul să ne gândim că toate acestea **nu le merităm**. Noi n'am făcut nimic să avem atâtea daruri. Lucrul nostru e o nimica toată. Bine a spus psalmistul „De n'ar zidi Domnul casa, în zadar se ostenesc cei ce o zidesc”. Ce poate face omul? „Nu poți”, — spune Isus — „să adaugi un cot măcar la înălțimea ta”.

Iarăși, să mulțumim că **am primit peste așteptările noastre**. În toamna trecută te gândeai la o recoltă mai slabă și iată acum cât ai avut! Te gândeai ca pe vite să iei o sumă mai mică decât cea pe care ai luat-o. Așa în viața plugarului, așa în viața tuturor.

Pe urmă să ne mai gândim că **alții au făcut mai mult ca noi și au primit mai puțin**. Domnul în anul acesta a săpat în jurul tău, a udat, te-a ținut mai aproape de comorile Sale și a fost mai darnic cu tine. Ia pe cei din jurul tău, pe cei ca tine, și vezi că toate ale tale sunt mai înflorite, mai bune și mai frumoase. Holdele, vitele, casa, curtea, familia, numele, slujba, lucrul, etc. toate sunt mai bune ca ale semenului tău. Mergând mai departe, poți spune despre cei credincioși că **uităm starea din care am scăpat**.

Exact așa a făcut paharnicul. Cum a ieșit pe ușă afară, a uitat lanțurile, aerul muced și toate celelalte. Se poate fără șovăială spune aceasta despre cei credincioși, fiindcă se văd prea bine lucrurile următoare:

Nu mai vorbesc nimic cum s'au simțit și cât a fost de chinuitoare starea în păcat, și sub osânda morții. Ba chiar unii au uitat complet că ei au fost, înainte de a veni la Isus, niște păcătoși. În felul acesta crucea și jertfa lui Isus au mai mică importanță pentru ei. Căci cu cât e mai adâncă groapa din care am fost scoși, cu atât e mai înalt locul unde suntem. „Nu vă mirați”, — scrie Petru, „că odinioară și voi ați fost ca ei”. E adevărat, e o rușine pen-

tru credincios să-și aducă aminte de starea când era în păcate, dar e bine, căci ne vom apropia astfel mai mult de Cel ce ne-a salvat.

Apoi, **nu compătimim pe unul căzut în păcat**. Dacă noi, ne-am aduce aminte ce rău e în păcat, imediat ce unul dintre ai noștri cade, i-am sări în ajutor. Ce facem noi însă? Il excludem. Uităm că disciplina biblică e pentru îndreptare, și noi facem din ea înstrăinarea celui căzut și rămânerea în păcat. La excluderea unui căzut, predicatorul recomandase încercare pentru a-l ajuta să revină. Dar comitetul, cerea sancționarea. Și atunci predicatorul a spus: „Noi avem însărcinarea să scoatem oamenii din iad și **nu** să-i trimetem acolo. Numai când toate încercările noastre sunt fără roadă, și atunci trebuie făcută cu durere”. Câți căzuți în păcate nu se pierd, numai pentru că noi nu i-am compătimit și n'am sărit spre a-i ajuta la îndreptare. „Cine”, — scrie apostolul Pavel, — „cade în păcat și eu să nu ard?”

Și în fine, **ne dedăm iarăși la păcate**. Poate fi o altă explicație, decât că a uitat, despre unul care din nou își dă drumul ființei la păcate? Ce se poate spune altceva, decât că a uitat, despre unul care își adapă și își naste sufletul din nou pe mlaștinile păcatului? Credincioșii au început din nou să mintească, să aibă ură, să se mânia, să vorbească de rău și necuviincios, și să facă și alte păcate mai grele. Nu au uitat ei ce rău era în această stare?

Pe lângă acestea, mai putem adăuga că,

uităm pe cei ce au rămas în păcat.

La fel ca paharnicul l-a uitat pe Iosif că a rămas în închisoare. Poate noi căutăm să ascundem aceasta, poate n'am vrea ca în ziua judecății și chiar acum să fim acuzați de lucrul acesta, dar, oricum e o realitate. E tristă, dar adevărată. Dacă n'ar fi așa, atunci în loc să fii un creștin tăcut, **ai fi un martor activ al lui Isus**. De câte ori trebuia să vorbești, iar tu ai tăcut? În timp ce un misionar predica negrilor despre pedeapsa grozavă a păca-

(Continuare în pag. 8-a).

Din lumea largă

Războiul distrugător continuă și acum iarna. Atât pe frontul din apus, unde se doboară zeci de avioane, se iau prizonieri din ambele părți și fiecare încearcă să se întărească tot mai mult în vederea viitoarelor atacuri, cât și pe mare, moartea seceră multe vieți omenești. Războiul se duce pe mare mai mult între germani și englezi. Germanii au umplut toate mărele care înconjoară Anglia și țările vecine, cu mine magnetice care sunt scufundate în apele mărilor și la trecerea vreunui vapor, oțelul din care e făcut acesta, atrage mina din apropiere și produce groaznice explozii, care omoară pe călători și cufundă vapoare mari în câteva minute. În numai câteva zile din săptămânile ce au trecut, s'au cufundat 17 vapoare comerciale olandeze și multe alte vapoare de diferite națiuni. Deci războiul face mari pagube nu numai celor care se luptă, ci și țărilor vecine.

Odată cu inventarea armelor distrugătoare, s'au inventat și metodele prin care să ne putem apăra contra lor. La fel e și cu minele magnetice. Primejdia lor fiind foarte mare, Anglia s'a hotărât să construiască vase nemagnetice, în întregime din lemn. La o mare distanță în fața acestor vase, vor fi așezate niște plute foarte magnetice care vor culege astfel toate minele aflătoare prin împrejurimile vasului și le vor face nevătămătoare prin explozia lor.

DELA UNIUNE

Fr. M. Dumitrașcu, secretarul Uniunii, roagă pe toți frații care au de trimes scrisori interesând lucrul Domnului precum și declarații și orice hârtii pentru biroul Uniunii, să le trimită pe această adresă: M. DUMITRAȘCU, — PLOEȘTI — ALEEA I-a Gh. A-SACHI.

Facem de cunoscut bisericilor, că schimbările de cult făcute în Transilvania, după legea veche, la preot și cu certificate eliberate de comunitatea respectivă, sunt valabile și dcei frații și surorile care cu făcut schimbarea cultului înainte de 1928, după legea veche, sunt membri de fapt și de drept ai bisericilor. Așa prevede Ordinul Onor. Minister al Cultelor Nr. 11211/1929, comunicat tuturor Prefecturilor de Onor. Minister de Interne cu Nr. 2901 A. din 6 Aprilie 1929.

Din isvor francez se comunică știrea că, dela începutul războiului, vasele engleze și franceze au scufundat 21 submarine germane.

Dl. Argetoianu, a înaintat M. Sa Regelui demisia guvernului, în 23 Noemvrie. Demisia a fost primită și Majestatea Sa a convocat pentru consultări pe toți consilierii regali, la Palatul Regal, unde a însărcinat pe Dl. Tătărescu Gh. cu formarea noului guvern. Cu această ocazie, Dl. Tătărescu a făcut următoarea declarație: „În urma demisiunii guvernului prezidat de dl. consilier regal, C. Argetoianu, M. Sa Regele a binevoit să mă însărcineze cu formarea unui nou guvern, constituit în cadrul Frontului Renașterii Naționale. Nădădușe să pot duce la bun sfârșit această înaltă însărcinare”. În 24 Noemvrie, M. Sa Regele a primit iurământul de credință al membrilor noului guvern. Iată lista noilor miniștri, secretari și subsecretari de stat, domnii:

I. NISTOR, ministrul cultelor și artelor;

GH. IONESCU-SISEȘTI, ministrul agriculturii și domeniilor;

VICTOR SLAVESCU, ministrul înestrării armatei;

ISTRATE MICESCU, ministrul justiției;

ING. ION GIGURTU, ministrul lucrărilor publice și al comunicațiilor;

SILVIU DRAGOMIR, ministrul secretar de stat însărcinat cu conducerea minorităților;

CONSTANTIN ANGELESCU, guvernatorul Băncii Naționale, ministrul finanțelor;

GENERAL ADJ. PAUL TEODORESCU, ministrul aerului și marinei;

MIHAIL RALEA, ministrul muncii;

GRIGORE GAFENCU, ministrul afacerilor străine și ad-interim la ministerul propagandei naționale;

PETRE ANDREI, ministrul educației naționale;

TRAIAN POP, ministrul însărcinat cu inventarierea averilor publice;

G-RAL IOAN ILCUȘU, ministrul apărării naționale;

C. C. GIURESCU, ministrul însărcinat cu organizarea „Frontului Renașterii Naționale”;

Dr N. HORTOLOMEI, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale;

MIHAIL SERBAN, subsecretar de stat pe lângă ministerul agriculturii și domeniilor;

Dr. PETRE TOPA, pe lângă președinția Consiliului de miniștri;

RADU PORTOCALĂ, pe lângă ministerul de interne;

D. V. TONI, pe lângă ministerul educației naționale;

GH. GRIGOROVICI, pe lângă ministerul muncii

GHEORGHE G. VANTU, pe lângă ministerul de interne;

TITUS POPOVICI, pe lângă ministerul economiei naționale;

N. SIBICEANU, pe lângă președinția consiliului de miniștri.

Se spune că Anglia va putea face față chiar la un războiu de 20 de ani. Ea adună mereu grâne în cantități foarte mari și cumpără mărfuri necesare ei, din 12 țări. În prezent Anglia are 200.000 tone carne conservată în ghiată.

Măria Sa, Marele Voevod Mihai de Alba Iulia, iubitul nostru Principe, a împlinit 18 ani. Deci cu ocazia deschiderii Parlamentului s'a ținut la Senat o sedință pentru primirea Măriei Sale ca senator de drept. Tocmai în ziua când a fost ales, s'au împlinit 25 de ani de când M. Sa Regele a fost ales de senator, ca principe moștenitor al țării, în 25 Noemvrie, 1914. Măria Sa a depus jurământul de senator de drept și tot atunci a rostit o cuvântare emoționantă.

În unele țări încep să fabrice săpun din carbunele de lemn, care cuprinde grăsime.

Oricine

poate căpăta 400 Evanghelii (câte 100 din fiecare), dacă trimite Lei 400 la

„PRIETENUL”
Str. G-ral Berthelot 112'
GALAȚI

MĂRGĂRITARELE TINERETULUI

Colecție de poezii religioase de **I. Rusu.**

Cu 15 lei

A se comanda dela:

IOAN RUSU, Lupeni,
str. Mihai Viteazul 37
și la DEPOZITUL DE LITERATURĂ ARAD,
str. Fabricii 18

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

CASATORIE. In ziua de 30 Sept. 1939, s'a celebrat la Cluj căsătoria religioasă a fr. Grigore Morar cu Ana Almășian. Actul căsătoriei a fost îndeplinit de către fr. G. Crișan predicator, cu contribuția, corului condus de fr. T. Farcaș. Dorim tinereii perechi binecuvântarea Domnului.

IN ZIUA DE 29 SEPT. 1939, s'a stins din viață, la Cluj, sora Veronica Cherecheș, în etate de 56 ani, dintre care 17 ani i-a trăit credincioasă în Domnul, dovadă prin fapte și sacrificii interesul pentru biserica Domnului. Înmormântarea i s'a făcut în ziua de Duminică 30 Sept. la care a luat parte întreaga frăție din Cluj, cât și un număr foarte mare de popor din loc. Serviciile religioase au fost îndeplinite de către predicatorii:

Ioan Pop, Alex. Bale, G. Morar, V. Toderaș și I. Dan, președintele comunității; la acest act a contribuit corul vocal și muzica instrumentală, condusă de fr. T. Farcaș.

A TRECUT la cele veșnice la 8 Nov., sora Ana Iula, din com. Gârboi, jud. Cluj, în etate de 35 ani, dintre care, 31 ani i-a trăit întru Domnul. Serviciul religios a fost îndeplinit de către fr. I. Dan, I. Maier și V. Toderaș, ajutați decorul dinloc.

A INCETAT DIN VIAȚĂ în ziua de 9 Nov. 1939, sora Maria Mocan, de 18 ani, din com. Cara, jud. Cluj.

Cu această ocazie corul mixt al bisericii din Cluj, a luat parte la serviciul înmormântării. Cuvântul Domnului a fost vestit de către fr. I. Dan, Alex. Bale și Toderaș. Un mare număr de popor din loc și din comunele vecine au petrecut pe tânăra fată la cele veșnice.

Bunul Dumnezeu să mângâie pe cei rămași întristați.

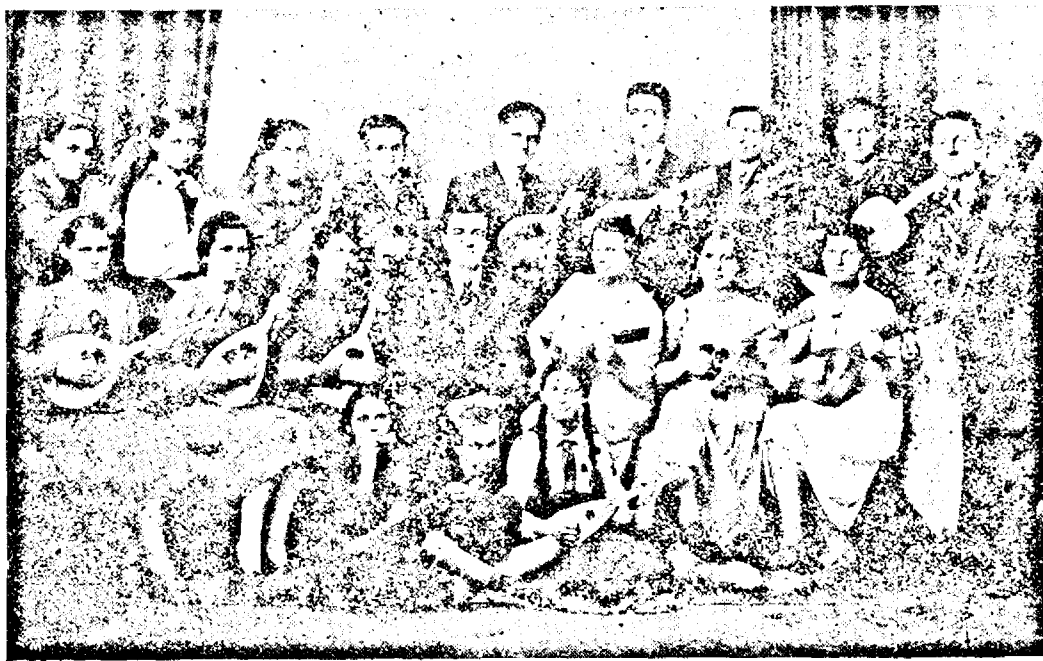
IN CURȚICI, la 12 Noemvrie s'a ținut ziua de mulțumire și jertfă. Colecta ce s'a strâns s'a trimis pentru leproși, orfani din Simeria și pentru misiunea în străinătate. Programul a fost înfrumuse-

țat de poezii, cântări, în cor și muzică. Subiectul a fost: „Cum să mulțumim Domnului”. Au vorbit fr. Iov, I. Truța și C. Pascu.

FRĂȚI DIN BISERICA din Tichilești au avut bucurie mare cu ocazia vizitei fr. T. Cenușă, la 18 Oct. iar în 14 Nov. fr. P. Stanate a vizitat pe frați, dându-le sfaturi de îmbărbătare și explicându-le din Cuvântul lui Dumnezeu.

IN ZIUA DE 13 NOV. a. e., am petrecut la locul de odihnă pe fr. I. Gabor predicator din com. Zărnăra, jud. Cluj, în etate de 57 ani.

La actul înmormântării a luat parte un foarte mare număr de popor. Serviciile religioase au fost îndeplinite de către frații: Ioan Dan, Cluj, celind din Ev. dela Ioan cap. 8. Au vorbit apoi fr. G. Crișan, V. Toderaș, Gh. Igna și Barta, predicatori. Corul și muzica instrumentală din Cluj, conduse de fr. T. Farcaș, au cântat multe imnuri ocazionale. În urma fratelui a rămas soția văduvă, cei 4 copii mari, cărora li s'a dat o frumoasă educație religioasă și o bună creștere.

Orchestra Comunității III. din București, sub conducerea fr. Sergiu Roth.

DELA UNIUNE

Pentru a veni în ajutorul fraților care ne trimet declarații despre toate cazurile de prigoană ce întâmpină, dăm mai jos un model de declarație pentru ca frații să aibă o îndrumare și să nu mai facă în loc de declarații cereri, apeluri, etc., căci nu ne putem folosi de ele și nu-i putem ajuta. Iată modelul:

DECLARAȚIE

Subsemnatul, de naționalitate român, de confesiune creștin baptist, domiciliat în comuna județul, declar următoarele:
In ziua de (pune data zilei, luna și anul și persoanele în cauză și descrie toate cum s'a petrecut).

Dupăce a declarat tot ce i s'a întâmplat, atunci închee astfel:

Aceasta îmi este declarația pe care o susțin și o semnez.

Declarant, Martori:

Data:
Astfel de declarații se pot face fie de o persoană, fie de mai multe, după cum este cazul. Se semnează și de martori atunci când sunt de față la cele întâmplate, și este bine ca să fie semnate și de martori pentru că sunt mai întărite.

Declarațiile nu se adresează nici Ministerului și nici Uniunii, căci nu sunt cereri. Ele rămân așa simple și se trimet direct biroului Uniunii în triplu exemplar.

Rugăm pe frați să țină seamă de aceste îndrumări pe care nu le vom mai repeta,

căci dacă nu vor ține seamă și nu vor trimete declarații așa cum trebuie, nu le putem folosi și deci nu-i putem ajuta.

Indemnăm pe toți frații să aboneze revista „PARUL CREȘTIN” și mai ales indemnăm toate bisericile să facă câte un abonament pentru a-l avea la arhiva lor, întrucât prin această revistă biroul Uniunii noastre va comunica și pentru viitor toate informațiile privitoare la libertatea noastră de cult. Deci pe lângă folosul sufletec de care se vor putea bucura, vor ști și toate măsurile ce le iau autoritățile țării noastre, în vederea libertății noastre de cult.

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

— Isus leagă vicața fiecărui om de Împărăția lui Dumnezeu, adică de veșnicie, de lucrarea veșniciei, de opera divină a creațiunii și a mântuirii. Cugetul, voința, inima și puterea lui Dumnezeu au primit un scop definit, precis, și pe care noi îl cunoaștem bine. Siguranța noastră și valoarea vieții noastre o găsim, dacă ne alăturăm acestui scop.

Bucuria de a răbda pentru Isus

Era toamnă. Elevii unei școli misionare se întoarseră din vacanță într-o zi, în clasă, un profesor ceru ca fiecare să spună cum a petrecut pe câmpul Evangheliei. Elevii începură rând pe rând să spună despre bucuriile avute și despre succesul câștigat prin Duhul sfânt. În

banca a treia era un tânăr mai timid, care, când îi ajunse rândul, se sculă și în loc să spună despre bucurii ca și ceilalți, el începu să spună cum a fost prigonit. O tăcere adâncă se făcu în clasă, iar el continua să spună cum a suferit pentru numele lui Isus. În acest timp fața lui strălucea de o bucurie lăuntrică.

Abia atunci am înțeles — spuse unul dintre elevi — cuvintele din Faptele 5:41. „Ei au plecat dinaintea Sinagogii și s'au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocuriți pentru Numele Lui”. Da, aceasta e bucuria de a răbda pentru El.

Cugetări

Isus nu este omul trecutului. El este veșnic prezent. Mai bine zis: El este veșnic și înainte de noi. El este viitorul nostru.

Păcatul tuturor popoarelor este că, încă n'au ajuns să deosebească marca lor responsabilitate în mizeria ce ne înconjoară și ne sdrobește.

Să-i dăm lui Hristos ceea ce avem mai bun

(Urmare din pag. 2-a).

suspina după o părtășie continuă cu Dumnezeu în Ierusalim!

Se spune că, oarecând un tată s'a întors din războiu. Acasă l-a așteptat soția și o fetiță de nouă ani. Casa s'a umplut de prieteni, neamuri și vecini. Fetița stătea continuu lângă tatăl ei. Mama, însă, era nemulțumită de acest lucru. Ea a încercat de mai multe ori să ducă fata de acolo, dar n'a putut. Atunci tatăl, ca s'o trimită de lângă el, a scos niște bani din buzunar și i-a dat fiicei sale, spunându-i: „Du-te și-ți cumpără bonboane”. Ea a privit atunci spre tatăl ei. Ochii ei erau plini de lacrimi. „Nu-mi trebuie bonboane, tată, a spus ea. Tu îmi trebuiești; îmi trebuie să stau aci, lângă tine!”

Sunt sigur, iubiți tineri, că și voi simțiți ca acea fetiță. Noi nu avem nevoie de bani, de plăceri și de renume. Noi avem nevoie de prezența și tovarășia lui Hristos în inimile noastre.

Dar dacă vrem să-L avem pe Dumnezeu ca prietenul vieții noastre, trebuie să punem în slujba Lui tot ce avem mai bun.

Cu niște vieți consacrate, cu Hristos prezent în inimile noastre, să mergem să cucerim lumea pentru El!

Statuia lui Hristos

O revistă germană scrie despre o statuie enormă a lui Hristos, ridicată între Alaska și Siberia pe o insulă. Statuia întinde brațele spre țărmul sovietic. A fost sculptată de un artist englez cu numele Kiston din New-York, mort acum câțiva ani. În testamentul său a lăsat ca această statuie să fie dusă la locul acesta, întoarsă spre Rusia. E ridicată pe o stâncă înaltă de 300 m. și se vede din mari depărtări. Eschimoșii creștini care locuiesc aici, au numit această insulă: insula lui Isus Hristos.

Doi oameni

Era pe timpul lui Ludovic al XIV-lea, regele Franței. La o serbare regală, actorii cei mai vestiți ai țării au jucat o piesă religioasă în fața marelui Rege — Soare, cum se numea el însuși. Subiectul piesei era disprețul unui suflet pentru toate desertăciunile lumii și căutarea unui sprijin sigur la Dumnezeu. Acest suflet cânta: „O, Doamne, eu găsesc doi oameni în mine, unul vrea ca, plin de iubirea Ta, inima mea să-ți fie mereu credincioasă; iar celălalt, mă împinge la nesupunere și răscoală contra legii Tale”. Regele care auzea pentru prima oară astfel de cuvinte, se întoarse adânc mișcat spre o doamnă de onoare dela curtea regală și-i zise: „Iată doi oameni, pe care-i cunosc cu adevărat foarte bine”.

Dumnezeu iubește

(Urmare din pag. 3a)

tor de suflete. De multe ori noi dorim să fie mântuit un om în vârstă dela o vicață lungă de păcat și noi neglijăm să vedem pe băiețușul sau fetița de lângă noi, care așteaptă un cuvânt dela noi, care îi va arăta pe Hristos.

Isus a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți”. El a mai spus: „Nu este voia Tatălui vostru să piară unul măcar din acești micuți”. O, poporul baptist din România! Cât de mult trebuie aceste cuvinte să ne provoace la un lucru mare! Să recunoaștem că într'adevăr Dumnezeu iubește și are nevoie de copiii mici; și ne-a dat nouă **privilegiul și răspunderea** de a-i aduce la El.

Nicio faptă neînsemnată sau mică nu este în ceea ce ne cere Dumnezeu. Un singur gând cerut de Dumnezeu, ori o vorbă care e în planul Său, poate să fie spre ridicarea vieții noastre.

Paharnicul lui Faraon

Urmare din pag. 5-a

tului, a fost întrerupt de aceștia și întrebat: „Dacă voi albiți ați știut aceasta, de ce n'ați venit să ne spuneți mai de mult?” Poate și în locul unde ești tu, sunt astfel de oameni, iar tu taci și egoist păstrezi mântuirea numai pentru tine. Și, cine știe, dacă acești oameni nu vor muri în păcatele lor, căci tu nu le-ai spus nimic despre salvarea lui Isus.

Apoi, **ai mai lucra** în toate felurile pentru salvarea celor încă în păcate. De câte ori te-ai rugat din inimă, cu zel, pentru lucrarea și încercările misionarilor, pentru păcătoșii cărora li se predică, pentru evanghelizarea lumii? Care e serviciul tău în biserică? Ai căutat să trezești zelul și în alții? Câte broșuri și tractate ai împărțit? Câți au putut ceti pe Isus din vicața ta?

Și peste toate acestea, **ai jertfi** ca cei din păcate să fie aduși la mântuire. Dar vezi, în loc să faci aceasta, te-ai închis în sgârcenie, și pentru tine e tot una dacă se pierd sau vor fi mântuite sufletele oamenilor. Dacă n'am uita pe cei care au rămas în păcate la mântuirea noastră, am jertfi pentru că sufletele lor sunt scumpe în ochii Creatorului.

Nu cumva păcatul uitării e și în vicața ta? Poate ai uitat pe Dumnezeu, ai uitat pe oameni, și te-ai uitat și pe tine. Aceasta poate fi o explicație că rămâi surd la chemarea „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.”